

linna arwas neid nisugguseks, kui peält näitaksid ollewad, õiglased, au-wäärt ja jummalakartlikud hinged. Ommas wäljaspiddises ellus nemmad ei annud ebbespiddi ei ühhegi asja sees ühtegi pahhandust, waid ollid enneminne mitmel wiisil teiste heaks õpetuseks. Ellasid rahholiste liggi kolmekümne terwed aastad, häil ja kurjal päiwil, tõ waewa ja puhkamisse wahhel, ennamiste ühhemeteelisel kombel, ja arwaste agga monne sanna waidlemisises, nenda kui kül ka wagga abbiello rahwal juhtub. Kui ollid kauni rikkuse peäle sanud, panni mees omma ammeti seisma, ja ei mõtlend muud, kui tahtis omma hõlpo neil päiwil, mis neil siin Ma peäl weel jätet, puhkamisse ja rahho sees maitsta. Agga kas se luggu ka sessammal wiisil üllewelt neile olli seätud, sedda sate teie, armsad luggejad, peagi siit kuulda.

Nenda kui ehk teate, on ennamiste iggas linnas surnutte haua kaewamisse tarwis üks isse-mees selle ammeti peäl. Sel wiisil se olli ka seäl Saksama linnas, kus need seppa pari-rahwas ellasid. Surnutte hauda kaewaja-mees olli sel kohhal jubba üks wiiskümne aastat ommas ammetis olnud. Täieste kolmekümne aastat pärast sedda aega, mil se hirmus põrgo tõ seäl seppa maias olli sündinud, walmistas hauda kaewaja ühhe surnule temma wiisist puhkamisse kohta kirriko aia peäl. Et kirriko aed

ennamiste täis, pididi üllewelt otsast, kus surnutte ihhud jubba mullaks läinud, jälle hakkatama. Mees olli selle koha peäle juhtund, kus temma wanna sõbber, se willets sep, kolmekümne aasta ees olli maetud sanud. Monned kondid ja pea-laggi said seält hauast wäljakaewatud. Mees panni immeks, et pea-laggi hakkas liikuma. Wõttis kätte, sedda läbbi kat-suda, ja wata, üks kárnane-kon olli senna sisse läinud senni kui mees omma tõ kallal olli olnud. Agga mis tulline wärristus kippus mehhe peäle siis kui någgi sedda raud-waija, mis pea-laest olli läbbi aetud. „Siin on Jummal sorm“, rakis hauda-kaewaja isseenneses, „siit saab üks werrine kurjus walguuse ette“. — Panni omma mantli alla pea-lagge, ja tõttis otsekohhe kirriko-õppetaja jure, et saaks selle jonega sedda hirmust asja selle wanna, au-wäärt kirriko-teenrile teada anda ja ettenäidata. Teine wõttis pea-lagge kätte, watis tük aega peäle, ja hirmo pärast ei lausund esiotse sannagi, waid tõstis yga silmad taewa pole ülles ja õhkas süggawaste. Küssis wimaks hauda kaewaja käest, kas peaks si mälletama, kes seäl haua kohhal olli maetud sanud? „Eks ei peaks mälletama“, ütles teine. „Kolmekümne aasta eest sai minno armsa sõbra, linna seppa pu-särki senna hauda pandud. — Se olli sesamma, selle lest-naene aasta pärast mehhele läks sellega, kes seppa ammeti abbimees olli olnud, ja mollemad ella-